

## **De ce ne strângem numai în Numele Domnului Isus?**

O astfel de întrebare și altele asemănătoare sînt mereu adresate credincioșilor care se strîng numai în (sau pentru) Numele Domnului Isus. Gîndurile care urmează sînt scrise pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, să se extindă mai multă lumină asupra acestui subiect de cea mai mare importanță în strîngerile laolaltă ale creștinilor, cît și pentru a fi un ajutor pentru cei care vor să cunoască voia Tatălui ceresc.

1. În primul rînd este vrednicia Domnului Isus care ne strînge în jurul Persoanei Sale. „De aceea și Dumnezeu L-a înălțat foarte sus și I-a dat Numele care este mai presus de orice nume, pentru ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pămînt și de sub pămînt, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domn" (vezi Filipeni 2.9-11). A fost voia lui Dumnezeu ca să-L onoreze atît de mult pe Isus care „este Capul Trupului, al Bisericii. El este Începutul, Cel întîi-născut dintre cei morți, pentru ca în toate să aibă cel dintîi loc" (Coloseni 1.18).

2. În Numele acesta, care este atît de scump pentru orice credincios, se adunau creștinii în zilele apostolilor. Și ce a văzut Ioan, slujitorul lui Isus Hristos, cînd în fața ochilor sai s-a ridicat voalul viitorului? El a văzut pe Isus și a spus: „. fața Lui era ca soarele cînd strălucește în puterea lui. Cînd L-am văzut, am căzut la picioarele Lui ca mort. El Și-a pus mîna dreaptă peste mine, spunînd: -Nu te teme! Eu sînt Cel dintîi și Cel de pe urmă" (citește Apocalipsa 1.16-17).

O ușă deschisă în cer." Ce priveliște! Ioan a văzut în țara lui slava viitoare a Mielului. El a zărit acolo Mielul care părea înjunghiat. Și cei care îl înconjurau cîntau „o cîntare nouă". Ce va fi acolo cînd în bucuria nespusă, va izbucni cîntarea cea nouă? Nici unul care a fost răscumpărat pun sîngele Domnului Isus Hristos nu va rămîne în urmă să cînte: „Vrednic ești tu". Oștile cerești strigă cu voce tare: „Vrednic este Mielul, care a fost înjunghiat, să primească putere, bogăție, înțelepciune, tărie, cinste, slavă și binecuvîntare! Și pe toate fapăturile care sînt în cer, pe pămînt, sub pămînt, pe mare și tot ce se află în aceste locuri, le-am auzit zicînd: A Celui care stă pe scaunul de domnie și a Mielului să fie binecuvîntare, cinste, slavă și stăpînire în vecii vecilor!" (vezi Apocalipsa 5.12-13).

Așa va fi adorat Domnul nostru care este vrednic de toată cinstea. Așa învrednicește Dumnezeu pe Hristos cel înviat, care a murit odată pentru păcatele noastre. Și cine sînt acele

milioane de adoratori răscumparați prin sângele Domnului? Tîlhari. vameși “. într-un cuvînt: păcătoși. Este oare vrednicia Domnului Isus de a duce astfel de persoane în slavă? Da. Dumnezeu. în sfințenia Sa nesfîrșită. spune că Hristos este vrednic și toată creația strigă: „Amin!"

Nu vrei și tu. iubite cititor. să-I dăruiești toată încrederea ta acestui Domn? Vrednicia Domnului Isus cel înviat este atît de mare. încît Dumnezeu ne spune: „Să știți dar, fraților, că prin El vi se vestește iertarea păcatelor; și oricine crede este îndreptățit prin El de toate lucrurile de care n-ați putut fi îndreptățiți prin legea lui Moise" (citește în cartea Faptele Apostolilor 13.38-39). Salvarea sufletului se face numai prin Hristos. Binecuvîntați sînt toți care pot spune: avem răscumpărarea prin sângele Lui. Nu mă simt în stare să descriu strălucirea și superioritatea lui Hristos. Nu pot face altceva, decît să îndrum pe toți oamenii spre Cuvîntul lui Dumnezeu, care vorbește așa de clar despre vrednicia lui Hristos.

Poate vreun cititor al acestor rînduri va întreba: „Care creștin adevărat ar putea pune la îndoială măcar pentru un moment vrednicia lui Hristos sau mărimea Numelui Său?" Este adevărat că în orice inimă creștină există o parte care tresaltă la auzirea Numelui Domnului Isus Hristos. Dar întrebarea este: „Cît de mare este prețuirea față de această măreție a Domnului?"

Probabil într-un oraș sînt mii de creștini sau mai mulți mă refer la cei care au cu adevărat răscumpărarea prin sângele lui Hristos a căror păcate le sînt iertate. Și dacă Domnul Isus Hristos este vrednic de laudă și adorare cînd toți cei răscumparați se vor aduna în jurul Persoanei Sale. nu este El oare vrednic de lauda și adorarea împreună a miilor de creștini. din toate așezările omenești ale acestui pămînt? Sigur că în cer va dispărea orice denumire și grupare. De ce nu deja acum și aici pe pămînt?

Este o mare rătăcire să reproșezi acelora care se strîng numai în Numele Domnului Isus. despărțiți de orice partidă religioasă, că se cred mai buni. superiori sau mai învățați decît ceilalți copii ai lui Dumnezeu care se află răspîndiți în atîtea grupări. Ei fac lucrul acesta nu pentru că se cred mai buni. ci pentru că Domnul Hristos singur este vrednic să strîngă pe ai Săi în jurul măreției Sale Persoane.

Da. iubite creștine. Domnul Isus este vrednic să nu recunoști alt nume. decît al Lui. oricine ai fi. oricîtă cunoștință ai avea și din orice grupare ai face parte! Ce trebuie oare să gîndească îngerii care cunosc acest Nume preamărit și se bucură de El. cînd văd căile creștinilor

pe pământ? Nenumăratele despărțiri de pe pământ trebuie să fie o întristare în unitatea din ceruri. În multe locuri sînt răscumpărați ai lui Dumnezeu, care poartă diferite denumiri, dar nu se găsesc doi sau trei care să se strîngă numai în Numele Domnului Isus. Și totuși Domnul este vrednic ca toți creștinii împărțiți în diferite biserici (sau grupări), fără nici o excepție, să se strîngă numai în Numele Lui.

Cum pot unii creștini să se roage: „Facă-se voia Ta precum în cer așa și pe pământ”. cînd ei nu sînt gata să renunțe la grupările religioase care de fapt nu sînt în cer? Ar fi mai corect dacă ar spune: „Eu mă găsesc în această grupare religioasă și toți prietenii mei sînt aici. de aceea te rog să mă ierți că nu pot face voia Ta aici jos. precum o voi face cîndva în ceruri.”

Este prea mult sau prea greu ea sa recunoști pe Isus Hristos ca singurul Domn spre proslăvirea lui Dumnezeu Tatăl? Dumnezeu pune cel mai mare preț pe Numele lui Isus. Unii creștini spun: “Nu contează ce nume porți.”

Pe fiecare creștin, care Îl recunoaște pe Domnul Isus Hristos ca singurul Domn. trebuie să-l doară cînd vede cum în biserica romanocatholică se dă o așa mare onoare Măriei. Numele lui Isus este dezonorat în felul acesta nespus de mult. Dar nu este același lucru cînd un nume oarecare este recunoscut cap al unei grupări religioase? Cu cît se înalță mai mult un astfel de nume. cu atît mai puțin se recunoaște și se onorează Numele lui Isus. pînă cînd în sfîrșit se ajunge a nu fi atît de important, dar crește în valoare ceea ce aparține uneia sau alteia din grupările religioase. Acestea desigur sînt: lemn. fin. trestie care în ziua Domnului nu vor rămîne (1 Corinteni 3.10-15).

În zilele apostolilor. Numele lui Isus a fost mai presus de orice nume. Și dacă cineva ar fi vrut să înalțe un alt nume. chiar dacă ar fi fost al unui Pavel. atunci prin Duhul ar fi fost declarat ca firesc. Numai admiterea unui altfel de nume însemna înjosirea Persoanei lui Hristos în favoarea unui om oarecare. Nu este la fel și astăzi?

Domnul Isus este vrednic de adorarea milioaneilor de răscumpărați în ceruri și de aceea este vrednic ca toți creștinii care sînt acum pe pământ să-L proslăvească în unitate. Indiferent ce fac alții, dacă recunosc numai Numele lui Isus sau nu. dacă tu. cititorule, dorești să faci voia lui Dumnezeu, calea îți este arătată clar: pune deoparte orice denumire și orice grupare și strînge-te numai în Numele Domnului Isus Hristos împreună cu cei ce cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată.

Acum se poate ivi întrebarea: "Ce fel de rînduieli bisericești sînt corespunzătoare gândurilor lui Dumnezeu?" Această întrebare ne conduce la subiectul al doilea al studiului nostru și anume la suveranitatea Duhului lui Dumnezeu motiv pentru care ne strîngem numai în Numele lui Isus Hristos.

Înainte de a părăsi pămîntul, Domnul Isus a spus ucenicilor întristați: „Și Eu voi ruga pe la Tatăl și El vă va da un alt Mîngîietor; care să fie cu voi pentru totdeauna, Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi Îl cunoașteți, căci rămîne cu voi și va fi în voi" (Evanghelia după Ioan 14.16-17). Domnul Isus ne-a promis solemn că acest Mîngîietor ne va învăța totul: „Dar Mîngîietorul, adică Duhul Sfînt, pe care Tatăl Îl va trimite în Numele Meu, vă va învăța toate și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu" (Ioan 14.26). „Cînd va veni Mîngîietorul, pe care-L voi trimite de la Tatăl, Duhul adevărului, care iese de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine" (Ioan 15.26).

Luați seama că Isus nu a promis o influență. ci adevărata Persoană a Duhului Sfînt. așa cum este Hristos însuși. Și așa cum Isus a mărturisit pe Tatăl, tot așa trebuie ca Duhul să-L mărturisească pe Isus. El. Duhul adevărului. trebuie să ne conducă în tot adevărul (Ioan 16.13-14). Această făgăduință a lui Dumnezeu a fost împlinită. După ce Isus a fost proslăvit. Dumnezeu a trimis pe Duhul Sfînt (Faptele Apostolilor 2.1-38). Din acea clipă căutăm în zadar în Noul Testament vreo conducere bisericească în afara nemărginitei conduceri a Duhului Sfînt. Așa cum Domnul proslăvit a fost prezent în evanghelii, tot așa Duhul Sfînt este prezent în Faptele Apostolilor. în Adunare. Sărbătoarea Rusaliilor a adus o minunată dezvoltare a prezenței și puterii Duhului Sfînt. Mai tîrziu citim: "Pe cînd se rugau ei. s-a cutremurat locul unde erau adunați; toți s-au umplut de Duhul Sfînt și vesteau Cuvîntul lui Dumnezeu cu îndrăzneală." Prezența Duhului Sfînt a fost atît de adevărată, încît Petru a putut spune lui Anania: „Anania, pentru ce ți-a umplut Satan inima ca să minți pe Duhul Sfînt și să ascunzi o parte din prețul moșioarei?" (Faptele Apostolilor 5.3). Și cînd Evanghelia a fost vestită păgînilor. Duhul Sfînt a căzut peste ei (capitolul 11.15). Același lucru s-a petrecut în Antiohia (capitolul 13.52).

Ce sigur apare în lumină călăuzirea Duhului Sfînt, cînd citim cu privire la Pavel și însoțitorii săi următoarele: „Fiindcă au fost opriți de Duhul Sfînt să predice Cuvîntul în Asia, au trecut prin ținutul Frigiei și al Galatiei. Ajunși lîngă Misia, se pregăteau să intre în Bitinia, dar Duhul lui Isus nu le-a dat voie" (Faptele Apostolilor 16.6-7).

În 1 Corinteni 12. vedem călăuzirea Duhului Sfânt în Adunare redată cu cea mai mare claritate: „Sînt felurite daruri, dar este același Duh” (versetul 4). „Și fiecăruia i se dă manifestarea Duhului spre folosul tuturor” (versetul 7). Oricît de mare ar fi diferența darurilor în Biserică. în toate lucrează unul și același Duh. care împarte fiecăruia cum vrea El (vezi 1 Corinteni 12.11).

Și acum vreau să întreb: **„Care grupare religioasă a zilelor noastre recunoaște în modul arătat de Cuvînt suveranitatea Duhului Sfînt?”**

O comunitate de creștini, în momentul recunoașterii suveranității Duhului Sfânt, pune capăt oricărui nume de grupare religioasă, deoarece Duhul nu onorează alt nume decît cel al lui Isus.

Să asemănăm o adunare de creștini de acum 1.900 de ani cu o biserică din timpul de azi. Toți creștinii dintr-un loc oarecare se strîngeau în Numele Domnului Isus. Duhul Sfânt dăruind diferite daruri: unii aveau darul de a predica, alții de a învăța, iar alții de a sfătui corespunzător feluritelor descoperiri ale Duhului. El. Duhul Sfânt. era într-adevăr prezent în mijlocul lor. împărțind felurite daruri după cum voia El. Doi sau trei vorbeau, iar restul judecau, așa cum citim în înțîia Epistolă către Corinteni 14.29-33. Aceasta a fost ordinea atîta timp cît a fost recunoscută și neîngrădită călăuzirea Duhului Sfânt.

Să intrăm acum într-o biserică creștină. Spuneți unde se așteaptă sau se îngăduie Duhului Sfânt să dea cum vrea El? Călăuzirea și înțîietatea Duhului Sfânt este total uitată. Omul ocupă locul Duhului și el vrea să conducă. indiferent că este într-o stare duhovnicească bună sau rea. Această disprețuire a prezenței personale și a călăuzirii Duhului Sfânt este o stare foarte tristă a multor creștini. Diferitele daruri nu pot fi exersate. Lucrarea devine o povară pentru multe persoane. Dar mai mult decît atît. Dumnezeu nu este recunoscut ca un conducător suprem, ci în locul Lui este pusă ordinea omenească. Se poate numi aceasta libertatea conștiinței? Unde rămîne libertatea Duhului Sfânt de a folosi pe cine vrea El pentru zidirea Adunării lui Dumnezeu? Este acesta un lucru neînsemnat?

Dorința de a avea un om în locul lui Dumnezeu a însemnat, din partea poporului Israel, disprețuirea conducerii și domniei lui Dumnezeu (vezi 1 Samuel 8.4-9). Ce serioasă învățătură găsim în cartea lui Ieremia! Ce prețioase trebuiau să fi fost pentru el cuvintele Domnului: Ei să se întoarcă la tine, nu tu să te întorci la ei!” (Ieremia 15.16-21).

O, de-ar recunoaște toți copiii lui Dumnezeu aceste adevăruri și de-ar învăța să se supună în smerenie călăuzirii Duhului Sfânt! Unde supunerea față de Duhul Sfânt nu este numai de formă, acolo Duhul dă o mărturie deosebită despre Hristos. așa cum nici o minte omenească nu o poate copia. Să merg oare acolo unde nu este recunoscut Duhul Sfânt ca trimis de Tatăl pentru a ne păzi. a ne conduce și care să rămână cu noi pînă la sfîrșit? Sigur că nu. atîta timp cît doresc să practic voia lui Dumnezeu. Nu contează cine este pus în locul Duhului, un preot, un pastor, un predicator, răul constă în faptul că nu este recunoscută călăuzirea Duhului Sfânt. Si pentru acest motiv trebuie să mă despart de o astfel de comunitate. indiferent ce denumire are și să mă strîng împreună cu cei care se supun călăuzirii Duhului Sfânt. care se adună simplu numai în Numele Domnului Isus și care împreună cu mine privesc drept Cap pe Isus Hristos. iar ca învățător și conducător pe Duhul Sfânt.

**3.** Și acum venim la al treilea motiv pentru care credincioșii trebuie să se strîngă numai în Numele Domnului Isus și anume: unitatea Adunării sau a singurului Trup.

Cuvîntul lui Dumnezeu ne vorbește foarte clar despre un singur Trup (Efeseni 4.4: 1 Corinteni 10.17). în cartea Faptele Apostolilor 19.32 și 39. cuvîntul “adunare” este întrebuințat pentru a arăta o mulțime de oameni strînși laolaltă. Adunarea lui Dumnezeu este totalitatea persoanelor mîntuite. a căror păcate au fost iertate odată pentru totdeauna (Evrei 10) și care se strîng pentru a se închina lui Dumnezeu. Nici unei alte strîngerii sau comunități nu i s-a dat numele de Adunarea lui Dumnezeu. Chiar o adunare formată din adevărați credincioși, dacă nu recunosc în realitate pe Dumnezeu și pe Duhul Sfânt ca fiind conducători în toate lucrurile, așa cum au făcut-o apostolii, nu poate fi numită Adunarea lui Dumnezeu.

Să ne gîndim la un exemplu care ne ajută să clarificăm acest gînd: Să presupunem că șeful unui stat trimite armatei sale dintr-o țară dușmană un comandant suprem. Armata se supune un timp acestui comandant. Atîta timp cît există această supunere, se poate spune că armata este a șefului statului respectiv. Dar dacă armata îl schimbă pe comandant și își alege altul sau se împarte în mai multe grupe și fiecare își alege comandantul ei. se mai poate numi armata acelui șef de stat. dar ea și-a pierdut caracterul de armată a șefului statului.

Să ne gîndim acum la Adunarea lui Dumnezeu. Un timp a fost recunoscută autoritatea Duhului Sfânt care a venit din cer. Apoi a fost pusă deoparte autoritatea Duhului lui Dumnezeu și a intrat în acțiune autoritatea omului. Se poate oare numi biserica catolică adevărata Biserică

sau Adunare a lui Dumnezeu? Imposibil. Ea s-a împotrivit Duhului Sfânt care a fost trimis de Dumnezeu. A te atașa sau a rămîne în ea înseamnă a fi necredincios față de Hristos. Să luăm alte biserici. Nu au pus ele oare călăuzirea Duhului Sfânt pe deplin deoparte? în loc să fie lăsat Duhul lui Dumnezeu să împartă „cum vrea El”, oamenii au luat în mîinile lor dreptul de a numi preoți și numai acești preoți au voie să țină slujbe religioase. Starea descrisă mai înainte o găsim într-o formă sau alta și în nenumăratele grupări ale creștinismului. Toți au greșit în direcția recunoașterii personalității Duhului Sfânt și au trecut la alegerea unei conduceri omenești. Știu că personala călăuzire a Duhului Sfânt este un lucru uitat de mult și cu mare greutate se poate clarifica realitatea chiar și creștinilor. De aceea mai dau un exemplu: Un intelectual este rugat să țină o conferință într-un oraș. Sala este arhiplină. El vine și își ocupă locul de conferențiar. dar nimeni nu-l cunoaște, el vorbește, dar nimeni nu-l aude. Între timp este trimis un sol după un alt intelectual, cu rugămintea de a veni la conferință. În sfîrșit. cei de față nrecunoscînd pe primul conferențiar, aleg pe acest de al doilea să țină conferința.

Acesta este un tablou clar al situației grupărilor bisericești din zilele noastre. Cu toate că Duhul Sfânt a venit din cer în Biserica lui Dumnezeu, fiind prezent în fiecare credincios personal, mai sînt mulți care din neștiință se roagă să se coboare din cer. Pe unii creștini îi auzim rugîndu-se pentru o influență. Oare nu este supărător să vorbești de Dumnezeu Tatăl ca de o influență? Nu ne-ar revolta dacă ar spune cineva că viața Fiului lui Dumnezeu pe pămînt ar fi fost numai o alegorie sau o influență? Nu este oare Dumnezeu Duhul Sfânt și acum o adevărată Persoană pe pămînt? desigur în alt chip decît cum a fost Domnul Isus. Ce este un comandant suprem pentru armata lui sau un conferențiar pentru conferința lui. cu mult mai mult este Duhul Sfânt pentru Adunarea lui Dumnezeu. Duhul Sfânt ordonă, conduce, rînduiește și întrebuintează pe cine vrea El.

Unde nu este recunoscut în felul acesta. nu poate fi nici o adunare, chiar de creștini adevărați, numită adunarea lui Dumnezeu. Chiar dacă este numită astfel, ea nu are totuși caracterul de adunare a lui Dumnezeu. Rugăm pe cititor să fie atent că noi nu vorbim de mîntuire. ci de strîngerea laolaltă ca adunare a lui Dumnezeu.

### **Vrem să răspundem acum la marea întrebare: Ce este Trupul lui Hristos?**

„Este un singur Trup, un singur Duh, (lupii cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre" (Efeseni 4.4).

Biserica catolică sau orice altă organizație cu caracter creștin nu este adevăratul Trup. Domnul Isus spune: „Tot ce este al Meu este al Iai și ce este al Tău este al Meu, și Eu sînt preamărit în ei”. „Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o la, pentru ca ci să fie una, cum Noi sîntem una” (Ioan 17.10 și 22). Aceste cuvinte minunate ale Domnului Isus își găsesc aplicare pentru orice copil al lui Dumnezeu. În ce constă slava pe care a dat-o Tatăl Fiului? Tatăl “L-a înviat dintre cei morți și L-a pus să stea la dreapta Sa, în locurile cerești, mai presus de orice domnie, de orice stăpînire, de orice putere, de orice autoritate și de orice nume care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor” (Efeseni 1.20-21). „El este Capul Trupului, al Bisericii. El este începutul. Cel întîi-născut dintre cei morți, pentru ca în toate să aibă cel dintîi loc” (Coloseni 1.18). Slava care a fost dată lui Isus. a primit-o ca Hristos cel înviat, astfel El fiind începutul și Capul Trupului. Și dacă este cineva în Hristos. este o făptură nouă. „El ne-a înviat împreună și ne-a pus să stăm împreună în locurile cerești, în Hristos Isus” (Efeseni 2.6).

Ce deosebire mare există între un Trup viu. ceresc și o comunitate pămîntească! Singura comunitate pămîntească pe care a posedat-o vreodată Dumnezeu a format-o poporul Israel. Chiar și în timpul vieții lui Isus. mica turmă de ucenici a aparținut acestui popor.

Numai după învierea și înălțarea la cer a Domnului Isus. a putut fi trimis Duhul Sfînt pentru a forma Adunarea care este Trupul Lui.

Aceasta a fost o taină ascunsă din veșnicii și acum. după ce comuniunea pămîntească, adică națiunea iudeilor a fost pusă deoparte pentru un timp. Duhul Sfînt strînge din toate națiunile un Trup ceresc care să fie una cu Capul și care să fie binecuvîntat în locurile cerești. Ori unde pe acest pămînt se găsește un copil al lui Dumnezeu. el este în duh una cu Hristos cel înviat, așa cum un mădular al trupului omenesc este legat cu persoana de care aparține. Da. unitatea noastră cu Hristos nu este o unire, o alianță. ci o unitate deplină. Nu putem vorbi de o unire a mădurelor unui trup omenesc, căci toate aceste mădulare formează o persoană. Tot așa este și cu Hristosul ceresc și înviat. „Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare, dar toate măduarele trupului, măcar că sînt mai multe, sînt un singur trup, tot așa este și Hristos “. Voi sînte Trupul lui Hristos și fiecare în parte măduarele Lui” (citește în 1 Corinteni 12.12-27).

Duhul Sfânt întrebuințează aici expresiile cele mai tari și imaginile cele mai clare pentru a reda această unitate minunată. Să comparăm versetele de mai sus cu următorul text: „pentru că noi sîntem mădulare ale Trupului Său, din carnea Lui și din oasele Lui” (citește Efeseni 5.30). Nu se spune: „Noi eram cîndva una cu El în timp ce trăia pe pămînt” aceasta ar fi fost imposibil. Hristos a trebuit să moară pentru păcatele multora și după ce a trecut, pentru ei. prin moarte, prin vărsarea sîngelui Său cel prețios, ca preț de răscumpărare. El a fost înviat din morți. Hristos „a înviat pentru îndreptățirea noastră” (Romani 4.25). Credinciosul este privit ca mort cu Hristos. înviat cu El. dezvinovățit cu El și cu El într-o stare de îndreptățire, de a fi una (Efeseni 4.4 și 5.30). „El ne-a eliberat de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în împărăția Fiului dragostei Lui” (Coloseni 1.13). Uitarea acestui mare adevăr al unității întregii Biserici a lui Dumnezeu în Hristos cel înviat este unul din motivele împărțirii creștinilor în sisteme și grupări pămîntești.

Dacă întrebăm pe orice creștin: „Cînd vom fi în cer. vor mai exista biserici și grupări religioase?”, atunci răspunsul va fi: „Nu. atunci Hristos va fi totul.” Dar eu întreb: . Nu sîntem noi înviați și strămutați împreună cu El în locurile cerești?” (Efeseni 2.6). Și nu este oare Hristos acum deja totul? (Coloseni 3.11) Dacă acesta este adevărul, de ce să nu fim de acum, de pe pămînt uniți numai cu Domnul Isus?

În creația cea nouă nu mai este nici iudeu sau grec. nici protestant sau baptist, nici metodist sau ortodox, nici catolic sau “. atîtea alte nume. Hristos este totul. „Căci dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi. Și toate acestea sînt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu Sine prin Isus Hristos și ne-a încredințat slujba împăcării” (2 Corinteni 5.17-18). Acesta este un adevăr de preț pentru orice om în Hristos. El este o creatură nouă.

Trupul înviat în Hristos este unul. format din toți credincioșii oricărei națiuni, o creatură nouă înviată din morți și legată laolaltă (Efeseni 2). Acest unic Trup nu poate fi niciodată despărțit (Romani 8.39). În acest Trup cresc nu există despărțituri și nici nu se poate, căci ce a fost vechi a trecut. Rugăciunea Domnului Isus este ascultată: „Ca toți să fie una.” Da. toți sînt una în Hristos în locurile cerești. Care este voia lui Dumnezeu cu privire la credincioși aici jos?

Faptul că Dumnezeu condamnă aceste despărțiri în creștinism aici pe pămînt nu poate li tăgăduit de nici un credincios care se pleacă în fața Cuvîntului lui Dumnezeu. Cu ocazia primei împărțiri între cei credincioși,

apostolul spune: "Vă îndemn, fraților, pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, să aveți toți același fel de vorbire, să nu aveți dezbinări între voi. ci să fiți deplin uniți într-un gând și o simțire ". Hristos a fost împărțit? Pavel a fost răstignit pentru voi? Sau pentru numele lui Pavel ați fost botezați?" (1 Corinteni 1.10-13).

Nu pot rămâne străin față de gândurile lui Dumnezeu, când unul spune că el este catolic. că este reformat etc. ". Dumnezeu dorește să nu fie nici o despărțire. Nici măcar una din multele denumiri nu este acceptată de către Dumnezeu. Orice nume în afară de al Său înjosește acest Nume binecuvântat. Câtă înjosire se aduce Numelui Domnului când este pus alături de unul omenesc: „Eu sînt al lui Pavel! “. Eu sînt al lui Apolo!" (1 Corinteni 3.4).

Dacă voia lui Dumnezeu este de a nu fi nici o grupare sau biserică religioasă, cum mai putem aparține unei astfel de grupări sau biserici. indiferent ce nume ar purta?

*Dragă cititorule, răspunde acestei întrebări în fața lui Dumnezeu și a Cuvîntului Său!*

Ca să nu fie nici o neclaritate în această privință. Duhul Sfînt vorbește mai departe despre acest subiect astfel: „pentru că tot carnali (adică om stăpînit de firea lui. nu de Duhul) sînteți. În adevăr, când printre voi este gelozie și ceartă și dezbinări, nu sînteți voi carnali și nu umblați voi în felul omului? Când unul zice: »Eu sînt al lui Pavel!« și altul »Eu sînt al lui Apolo!«. nu sînteți voi oameni?" (1 Corinteni 3.3-4). Dacă Duhul Sfînt Se întrista când auzea: „Eu sînt al lui Pavel" sau „Eu sînt al lui Apolo". Ii va plăcea oare acum când unul sau altul spune: eu sînt protestant, eu sînt ortodox ".? Este oare această practică duhovnicească sau firească? Poate Dumnezeu să aprobe aceste scindări ale copiilor Săi? "Vă dau aceste învățături, dar nu vă laud. pentru că vă adunați laolaltă nu pentru mai bine. ci pentru mai rău" (I Corinteni 11.17). "Dumnezeu a întocmit trupul în așa fel ". ca să nu fie dezbinare în trup, ci toate mădularele să îngrijească deopotrivă unele de altele" (citește în 1 Corinteni 12.24-25). Așa spune Dumnezeu, dar omul gîndește: trebuie să fie dezbinări; și încearcă să prindă ocazia de a merge și la una și la alta și chiar a lucra la înaintarea lor. Dumnezeu spune să nu fie despărțiri, deoarece Trupul lui Hristos (Biserica) este unul singur. Să ascult de Dumnezeu sau de oameni?

*Cititorul să judece singur!*

Ce unitate binecuvîntată să fii una cu Capul din cer și una cu orice mădular de aici. chiar cu orice credincios de pe pămînt. Ce prețioasă este voia lui Dumnezeu! (citește în 1 Corinteni 12.26-27).

În adevăr, am greșit în recunoașterea minunatei unități și a punerii ei în practică. Să ne păzim de acum de a asculta mai mult de om decât tic Dumnezeu. Să nu numim răul bine și binele rău. Fiecare dezbinare în ochii lui Dumnezeu este rea și condamabilă. HI o pune pe aceeași treaptă cu cele mai grosolane păcate, cum ar fi: omorul, beția, desfrînarea “. (vezi Galateni 5.17-21). Să ne întoarcem deci cu smerenie adîncă la Domnul! Să recunoaștem păcatul comun, rușinea și ruptura din poporul lui Dumnezeu! Sîntem chemați la o unitate cerească împreună cu Hristos cel înviat. liste voia lui Dumnezeu ca să umblăm potrivit chemării la care am fost chemați “cu toată smerenia “. căutînd să păstrăm unirea Duhului, în legătura păcii. Este un singur Duh, un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre" (citește Efeseni 4.1-4).

*Dorești tu, cititorule, să faci voia lui Dumnezeu?*

Aici este drumul binecuvîntat: unitatea Duhului. EI trebuie mereu să ducă la Hristos care este Capul. Duhul ne strînge în jurul Persoanei lui Hristos și unde sînt doi sau trei adunați în Numele Domnului, acolo este și EI în mijlocul lor (Matei 18.20).

Omul face o biserică sau o grupare sub un nume oarecare. Aceasta este dezbinarea, ruptura. Duhul Sfînt ne strînge numai în jurul lui Hristos. Aceste două lucruri sînt atît de diferite, așa cum este de diferită unitatea Adunării în cer față de dezbinările omenești de pe pămînt.

Toți credincioșii sînt una în Hristos cel înviat și voia lui Dumnezeu este ca unitatea aceasta să fie descoperită întregii lumi. Ce mișcător răsună cuvintele Domnului Isus. cînd spune în rugăciune: „Și Mă rog nu numai pentru ci, ci și pentru i ei care vor crede în Mine prin cuvîntul lor, ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis" (Ioan 17.20-21). Și mai departe citim: „Eu în ei și Tu în Mine; pentru ca ei să fie în chip desăvîrșit una, ca să cunoască lumea că Tu. M-ai trimis și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine" (Ioan 17.23). În locul despărțirilor și neunității. Domnul vrea ca să propovăduim unitatea noastră cu El Capul nostru proslăvit. Am murit împreună cu El și am înviat cu El și vom fi părtași cîndva strălucirii Lui.

Am înțeles puterea acestei învieri? Umblăm demni de unitatea cu Hristos cel înviat? Dorim, ca Pavel. să ne considerăm morți împreună cu Hristos? Acestea sînt întrebări cu conținut greu. O, de-am răspunde la ele cu toată sinceritatea inimilor noastre! Dacă pînă acum am stat în vreo legătură oarecare care întristat sau care nu-I este plăcută, atunci trebuie să ne

despărțim fără întârziere. Aceasta nu înseamnă dezbinare, căci ne despărțim de comunități, biserici religioase în care conduce omul și ne alipim numai de Domnul Isus și nu recunoaștem altă autoritate decît aceea a Duhului Sfînt și a Cuvîntului lui Dumnezeu.

Probabil că drumul simplității și al credincioșiei este mai greoi; dar cînd a fost drumul credinței ușor? Timpul în care ne aflăm este greu și periculos. Răul este numit bine și binele este numit rău. De aceea. Domnul a spus: „Deșteaptă-te, tu, care dormi, scoală-te dintre cei morți și Hristos va străluci peste tine. Luați seama deci cu amănunțime cum umblați, nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți, răscumpărînd timpul, căci zilele sînt rele. De aceea nu fiți nepricepuți, ci înțelegeți care este voia Domnului" (Efeseni 5.14-17).

Domnul este aproape! El spune: „Eu vin curînd!" Ce aproape este ziua cînd Domnul nostru va fi recunoscut pentru totdeauna și adorat toată veșnicia! Nu trebuie oare, cititori dragi, ca în puținele zile care le mai avem să căutăm înfăptuirea voii Sale? Domnul vrea să ne despărțim de vasele de necinste (citește în Timotei 2.19-21). El vrea să ne strîngem numai în Numele Său (Matei 18.20). Voia lui Dumnezeu este arătată atît de clar în Cuvîntul Său, încît pentru o inimă supusă și ascultătoare nu mai este nici o îndoială.

„Căci Cuvîntul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decît orice sabie cu două tăișuri; pătrunde pînă acolo că desparte sufletul și duhul, atît încheieturile cît și măduva, și judecă gîndurile și intențiile inimii." (Evrei 4.12)

“Domnul cunoaște pe cei care sînt ai Săi” și “Oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de fărădelege.” Într-o casă mare nu sînt numai vase de aur și de argint, ci și de lemn și de pămînt. Unele sînt pentru cinste, iar altele pentru dispreț. Deci, dacă cineva se curățește de acestea, va fi un vas de cinste, sfințit, folositor Stăpînului său, pregatit pentru orice lucrare bună." (2 Timotei 2.19-21).